

Там, де стояв Том, лишилися тільки пташечка й око Ра.

З'явився Ра, підібрав око та посадив пташечку собі на плече.

Він знову виросте й знову спробує поцупити моє місячне око...

...але поки що він сумирний.

Усі разом вони піднялися на сонячний корабель Ра і вирушили додому.

Минув тиждень. Марсі аж змарніла від хвилювання й урешті прослизнула до татового кабінету.

Там, під стосами документів і старовинних речей, вона знайшла Артурів щоденник.

Із записів випливало, що тато поїхав в Єгипет по якусь давню книгу, заховану в череві Сфінкса. Ой леле! Таж він по окуляри ледве нахиляється, коли ті бувають падають! Марсі повинна йому допомогти... якось.

Аж раптом Марсі помітила магічну пір'їну Борибурі, що стриміла зі старого татового Капелюха.

Артур розповідав їй, що коли ти у скрутці варто лише потримати пір'їну цього могутнього птаха – і чекай на допомогу. Марсі всміхнулася й назвала Капелюх.

Ра здивувався, що така мала людина зуміла пробратися на сонячний корабель. Він вислухав Марсі, а тоді заговорив.

Дякую тобі
за чесність. Вічно цей Том
вигадує способи заполасти
моє місячне око.

«Якби він здобув його, то став би неймовірно могутнім і наводнив би цілий світ злом.

Я хочу тобі віддячити, тож поможу звільнити батька».